

nímu návrhu zákona o dani z obhvacení a z převodu nemovitostí (tisk 1200 posl. sněmovny z r. 1920). Praví se tam na stránce 52: »Soudní odhady měly dle posavadních zkušeností velice různý výsledek dle účelu, pro který se konaly. Jinak se odhadovalo, jednalo-li se o pojištění nebo zápujčku, jinak k účelům daňovým nebo poplatkovým, i dělo-li se tak při pozůstalostech.« Z toho jest zřejmo, že jde tu o ustanovení zcela nového rázu, jehož nelze použiti na případy jiné. Dle toho, co uvedeno, náleží tedy okresnímu soudu, by stanovil odhadní cenu, hledě při tom obdobně k §§ 30 a 31 odh. ř. nem. Samozřejmým důsledkem toho jest, že příslušné usnesení jest podrobena opravným prostředkům, jež dopouští zákon. K 2. Tu nutno předeslati, že dovolací rekurs není vyloučen dle § 14 nesp. říz., neboť nejde ani o výši útrat, ani o otázku, kdo jest povinen hraditi výlohy odhadu, nýbrž o zásadní otázku, r o z h o d u j e - l i s o u d v ú b e c o tom, kdo má platiti útraty, jakož i o otázku další, s onou související, zda vydán platební příkaz předčasně čili nic. Tyto otázky nemají nic společného s otázkou útrat ve smyslu § 14 nesp. říz. a proto dlužno dovolací rekurs pokládati za přípustný. Odpověď na druhou otázku může pak zníti rovněž jen kladně. Náleží-li soudu, by stanovil cenu odhadní, jest jen důsledno, by mu bylo přikázáno také usnesení o tom, kdo hradí útraty odhadu. Budiž tu opět poukázáno k souhlasné praxi bývalého nejvyššího dvoru soudního, pokud se tkne odhadu dle § 50 poplatkového zákona (rozhodnutí ze dne 16. října 1900, čís. 14.113, Gl. Unger, n. ř. 1150, ze dne 30. ledna 1912, R I 51/12, Gl. Unger n. ř. čís. 5763, ze dne 29. července 1913, R I 556/13, Gl. Unger n. ř. čís. 6535). O tom, kdo jest povinen, platiti dávku, soud rozhodnouti ovšem nemůže, ale osobu povinné strany označí mu vyměřovací úřad, jenž mu také oznámí hodnotu nabývací nebo zcizovací, jak byla v jeho návrhu předpokládána. Na soudu jest, aby si vyžádal potřebná data, nevyčkávaje návrhu vyměřovacího úřadu. Porovnávaje tato data s výsledkem odhadu, může soud bezpečně zjistiti, jsou-li tu podmínky posledního odstavce § 18 dávkového řádu, za kterých ten, kdo jest povinen, platiti dávku, hradí také výlohy soudního odhadu. Teprve když příslušné usnesení soudu nabude moci práva, lze vymáhati výlohy soudního odhadu a za tím účelem vydati poplatkový lístek a příkaz platební. Byl-li vydán před určením odhadní ceny a před rozhodnutím o tom, kdo hradí útraty, stalo se tak předčasně.

Čís. 1919.

Při nárocích obecních zaměstnanců (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920) jest jak po stránce hmotněprávní, tak co do přípustnosti pořadu práva rozhodna doba, kdy nároky ty vznikly, nikoli doba, kdy služební poměr byl založen.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, R I 984/22.)

Žalobce byl od roku 1909 strážníkem žalované obce. Byv v červenci 1920 ze služby propuštěn, domáhal se na žalovanou obec uznání, že propuštění jest neplatné a že žalovaná jest povinna doplatiti mu rozdíl na služném dle zákona čís. sb. z. a n. 16/1920, jakož i nadále platiti služné dle tohoto zákona. Procesní soud své stolice rozhodl o ža-

lobě ve věci samé, odvolací soud zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Soud odvolací poznamenává správně v důvodech svého rozhodnutí, že žalobce opírá žalobní nároky výslovně o zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z r. 1920 a to nejen pokud jde o neplatnost propuštění ze služby, nýbrž i pokud jde o výplatu služebních požitků. Přes to však rozhodl pro nepřípustnost pořadu práva, ač § 24 cit. zákona, z něhož žalobce právě své nároky odvozuje, výslovně stanoví, že spory o příjmy služební a výslužné trvale ustanovených zřízenců obecních, o zaopatřovací požitky vdov a sirotek, jakož i ostatní spory, vzešlé ze služebních poměrů rozhodují se pořadem soudním a to z toho důvodu, ježto odvolací soud, máje zřetel na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. července 1921, čís. Rv II 93/21 (čís. sb. 1136) míní, že pro posouzení této věci rozhodným jest jak co do hmotněprávní odůvodněnosti žalobních nároku, tak i co do přípustnosti pořadu práva zákonný stav, jaký byl v době vzniku služebního poměru žalobce, t. j. v roce 1909 a že dle tohoto stavu zákonného rozhodovati ve sporech tohoto druhu vzhledem na veřejnoprávní povahu příslušného služebního poměru obecních zaměstnancu nenáleželo, na soudní pořad. Ve zmíněném rozhodnutí nejvyššího soudu se však výslovně uvádí, že směrodatnou pro posuzování nároku tohoto druhu jest jak po stránce hmotněprávní, tak i co do otázky přípustnosti pořadu práva nikoli doba, kdy služební poměr počal, nýbrž doba, kdy ony nároky vznikly, takže v tomto případě jest stav věci odlišný tím, že zde jde o nároky, jichž vznik se právě vyvozuje ze shora cit. zákona, který v § 24 výslovně stanoví pořad soudní. Přes to však nelze rekursu přiznati oprávnění, neboť žalobce v rekursu opouští výslovně tuto právní základnu svých žalobních nároků tím, že v rekursu uvádí, že nemůže se více hájiti proti tomu, že mu byly odepřeny nároky dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920, když i odvolací soud uvěřil tvrzení žalované obce, že se žalobce o své právo podle tohoto nového zákona opozděně hlásil, a obsahem rekursu i jeho konečným návrhem se domáhá toho, by mu, když se uplatněných nároků dle cit. zákona dovolávatí nemůže, přiknuty byly služební požitky 1080 Kč ročně, jež si počítá dle služební úpravy z roku 1919, máje tu na zřeteli předpis § 25 (2) cit. zákona, dle něhož poměr oněch již dříve ustanovených obecních zřízenců, kteří pro sebe v čas neuplatnili ustanovení tohoto zákona, posuzovati jest dle jejich dosavadní smlouvy. Z tohoto právního základu nebylo v řízení v první stolici o uplatněných nárocích vůbec ani jednáno a jest tato změna, teprve v opravném řízení učiněná, nepřípustna.

Čís. 1920.

Sudiště podle § 99 odstavec třetí j. n. nelze se dovolávatí vůči cizozemské firmě, jež má v tuzemsku generální zastupitelství.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, R I 1075/22.)